

Pátečním večerem uhání vlak do vandráckých krajin. Poslední vagon voní po starých ohních a burácí tramskou muzikou. Členové T.O. Severní Západ, to je šerif, zrzavec Bíba a osadník Klacek, vytvořili severanský ostrůvek u zadních dveří. Zbytek vagonu ovládli příslušníci T.O. Jižanská Vlajka a spřátelené osady, těšící se na okamžik, až tam daleko na konci cesty marshal Macek zavelí: "Vojsko Konfederace, ke mně!", a potáhnou z vlaku do nádražní restaurace. Šerif T.O. Severní Západ strnule pohlíží z okna na ubíhající lány obilí, zlátnoucí v zapadajícím slunci, a chrání se, aby ani pohledem nezavadil o tu jižanskou sebranku. Klacek si čte v příručce "Co najdeme v lese" kapitolu "Houby", a Bíba zírá na krásnou tmavovlásku, vzácnou perlu v barvě khaki vsazenou do středu Jižanů, vyřvávajících slavné osadní chorály, jako je můj domov ten je na Jihu a ty to holka víš nebo hop tam s jednou, hned mi nalej druhou.

"Právě jsem potkal svůj osud," zamumlal Bíba.

Vagonem se zrovna prodíral generál Trychtýř. Zachytil Bíbův povzdech, sklonil se k němu a škodolibě prohodil: "Dej si bacha, Seveřane. Pracky pryč od majetku Jihu!"

Bíba nedbal varování a dívku nespustil z očí, dokud na konci cesty nevystoupila s Jižany z vlaku a nezmizela z dohledu. Od té chvíle se Bíba pohyboval jako v omámení a choval se divně. Hluboko v noci, když s osadou dorazil na camp, šel bez protestů k prameni pro vodu, snaživě udržoval oheň, ačkoli to byla Klackova práce, a nakonec řekl šerifovi "Dobrou noc, zlatíčko!" s takovým citovým nábojem, až to šerifa zaskočilo.

Páteční noc uplynula a Seveřani vstávali do sobotního rána. Vstávali, ale bez Bíby. Jeho spacák ležel pohozený na celtě a Bíba zmizel. Klacek naléval horký čaj z ešusu do šerifova smaltovaného hrnečku zdobeného jahůdkou a prorokoval: "Bíba dostane od Jižanů do toho ... vždyť víš, šerife. Já nevím, jak to mám říct, když jsi zakázal mluvit na vandru sprostě. Ale normálně bych řek, že ten magor dostane od Jižanů do dršky."

Šerif káravě nadzvedl obočí, a Klacek ubral.

"Tak radši řeknu, že dostane do tlamy. Von má Bíba takovou fintu na holky, proto na ně musí

hodně brzy zrána.”

Šerif upil trochu čaje a tázavě se na Klacka podíval.

“Bíba hrozně rád balí holky, když jsou po ránu ještě zachumlaný ve spacáku,” pokračoval Klacek. “To mu nemůžou utéct a musej poslouchat ty jeho řeči. Tak si myslím, že Bíba vyrazil ještě před svítáním, aby byl u Jižanů dřív, než se někdo probudí. Ale lovit v jižanských vodách je nebezpečný. Možná, že je už mrtvej.”

Šerif se mimovolně dotkl své šerifské hvězdy. Tenhle dotyk tradičně předcházela šerifovu rozhodnutí, především tedy rozhodnutí válečnému. Pak už jen zaznívaly povely.

“Najíme se, uklidíme, zabalíme a půjdeme Bíbu vyrvat z moci Jihu,” zazněl šerifův pevný hlas. Ale povely tentokrát zazněly zbytečně. Ještě než šerif dopil čaj ze svého plecháčku s jahůdkou, přiváděl Bíba na camp tmavovlásku s báglem a kytarou.

“To je Wendula,” představil Bíba svou kořist. “Ukecal jsem ji. Bude jezdit s naší osadou.”

Dívka nebyla ostýchavá. Jakmile se seznámila s osadou, rychle na campu zdomácněla. Usadila se u ohniště a hrála si na kytaru. Šťastný Bíba odtáhl osadníky stranou.

“Wendulka se nezdráhá vstoupit do naší osady. Navrhuju přijmout ji co nejrychleji, než si to rozmyslí, a než nás přijdou Jižani zmasakrovat. Šerife, máš u sebe domovenky pro nové členy?”

“Nový člen musí odjezdit pět vandrů s osadou - to je osadní zákon.”

“Wendulka umí na kytaru barré styl,” vmlouval se Bíba. “Víš přece, jak trpíme, když posloucháme jediný Klackovy akordy - áčko, děčko a ésedm, a pořád ve stejném pořadí.” Neoblomný šerif trval na svém.

“Pět vandrů s osadou – to je zákon. Pro každého.”

“Žádám, aby se Wendula stala naší osadnicí ihned. Nebo s ní odejdu z osady!”

Klacek se opatrně sunul stranou. Rovněž šerif začal couvat před Bíbovou zběsilostí.

“Tak dobře! Změníme zákon na odježdění jednoho vandru. V neděli, než půjdeme na vlak, přijmeme tu kytaristku do osady. Když na tom trváš...”

Celý vandrovní čas, co T.O. Severní Západ pobývala na campu, se čekalo, že na pokyn jižanského marshala Macka přiletí skvadra vedená generálem Trychtýřem, Seveřany zamorduje a odlákanou osadnicí si vezme zpátky. Ale v lese bylo ticho. Tohle šerif nechápal. Jakoby se Jižani rádi Wendulky zbavili a proto zachovali k ukradení osadnice chladné mlčení. To je to správné slovo - jakoby jim Wendula byla ukradená!

S krásnou tmavovláskou se k Seveřanům přistěhovalo zvláštní napětí. Když Klacek Wendulce uvařil u večerního ohně kávu, Bíba jí přehodil přes ramena batl, aby netrpěla chladem. Když Bíba věnoval Wendulce hašlerku, Klacek jí namazal chleba paštikou. Když Wendulka hrála na kytaru, Klacek jí obětavě držel zpěvníček a Bíba zuřil. Šerifovi se to nelíbilo. Bodejť, kdykoli se on sám k Wendulce přiblížil, aby prohodil s půvabnou budoucí osadnicí kus šerifské řeči, ti dva ho k Wendulce nepustili.

Od nedělního rána to pokračovalo ještě hůř. Bíba s Klackem kroužili kolem tmavovlásky s kytarou jako mlsní čmeláci a kdykoli na sebe narazili, vrčeli na sebe jako divocí psi. Šerif to nevěřícně sledoval, dokud se ho Wendulka nezeptala: “Chodíš s někým, šerife? Já zrovna teď s nikým nechodím.”, pak se zachvěl, a i když se tomu pocitu bránil, zachtělo se mu kroužit kolem Wendulky jako čmelák a vrčet na osadníky jako pes.

V nedělním odpoledni bylo sklizeno, zabaleno, a Wendulčin rukáv se skvěl novotou domovenky T.O. Severní Západ. Na paměť velké chvíle rozdávala nová osadnice zápisy do cancáků. I šerif zatoužil mít canc od Wendulky a zahrabal ve žracáku. Samozřejmě, jeho cancák je úhledný a zachovalý, ne jako roztřepaný sešitek Klackův nebo odřený Bíbův notes, převázaný provázkem.

Wendulka do cancáků pilně zapisovala nějaké veršíky, a Bíba s Klackem si málem vjeli do vlasů, protože Wendulka přikreslila do Klackova cancáku tlukoucí srdéčko, kdežto Bíba se musel spokojit s "Ahoj, Wendula".

Šerif hledal nepopsanou stránku, která by si zasloužila Wendulčiny doteky, když jeho zrak padl na canc z nějakého zapomenutého potlachu: "Kamaráde, pomni, žena v osadě zničí přátelství mužů! Vtesal T.S. Balvan Tom" Šerif se zamyslel. Rozhodl se jinak. Vrátil cancák do žracáku, nahodil uzdu na hřbet a velel k odchodu na vlak. Osada se dala cestou z lesa a Bíba s Klackem se hádali o čest nést Wendulce kytaru.

Neděle večer a v létě – nádraží se hemží trampy a horolezci, obvyklým osazenstvem přicházejícím ze skalních oblastí. Krásná tmavovláška s kytarou budila pozornost, a Bíba s Klackem ji schválně vodili halou a nástupištěm, aby co nejvíc cestujících dobrodruhů mohlo dát průchod oprávněné závisti. Když tak míjeli lavičku horolezců, šerif se za osadníky maličko zdržel a k žádostivým pohledům, bezostyšně sledujícím okolo jdoucí Wendulku, nastražil past slovy: "Dejte si bacha, špagáti. Ruce pryč od majetku trampů!"

Načež šerif krácel dál a byl spokojen. Podle vzruchu v nádražním základním táboře horolezců, který nastal po jeho slovech, si byl jist, že přátelství mužů v T.O. Severní Západ bude zachováno. Lezci jako popíchnuti si počkali na Wendulku když nastupovala do vlaku, nahodili lana úsměvů, zacvakli je karabinami lichotivých slůvek, laškovně ji unesli do svého vagonu, a než se Seveřani vzpomatovali, přišli o osadníci. Wendula je opustila.

Kamarádi z T.O. Severní Západ se po Wendulčině zradě nejdříve zklamaně schoulili do kouta v posledním vagoně (šerif zklamání jen předstíral), ale jak cesta ubíhala, koleje duněly a vagon se bujaře za zpěvu tramských písní loučil s víkendovým časem toulek, vzpomínky na dlouhovlasou jednodenní osadníci bledly. Bíba se pokoušel navázat hovor se slečnou průvodčí, a Klacek si zaujatě četl v příručce "Co najdeme v lese" kapitolu "Prašivky". Když se kolem jejich sedadel prodíral jižanský generál Trychtýř, snad náhodou se jeho pohled střetl s pohledem šerifovým, a oba pohledy tramských velmožů si bezhlesně řekly, jak dobře je jim známo, že žena v osadě zničí přátelství mužů.

Ovšem, varování ze šerifova cancáku platilo i na přátelství na laně. Ještě než vlak skončil svou jízdu za nedělního večera ve velkém městě plném světla, špagátníci se poprali o výsadu, kdo první naváže Wendulku na lano a půjde s ní slézat skalní věže, což podle tradičního zvyku mělo přinést právo ji na vrcholu políbit.